Ч. 32. Неділя 24 (11) лютого 1907 Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Ґавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З кравєвих соймів. — З Угорщини. — Події в Росиї. — З Франциї.

На вчерашнім засїданю шлеского сойму пос. Буковский поставив внесенє о переданє комісиї правничій і політичній обдуманя средств переломаня пасивного опору громад славяньских. То внесенє і внесенє пос. Грубого о вибір комісиї девятьох до справ національних і язикових на Шлеску поставлено на дневнім порядку понеділкового засїданя. — Вчера відбула ся в Празї нарада провідників всїх соймових клюбів. Пос. Скарда домагав ся численнійших повних засїдань сойму. П. Бакса жадав поставленя соймової реформи виборчої на дневнім порядку. Пос. Бакса домагав ся ухваленя примусу голосованя. Пос. Еппінґер заявив, що повинно ся соймови дати нагоду до зазначеня в тій справі свого становища. Ухвалено, аби Еппінґер виготовив відповідний закон, по чім сойм заявить ся за або против примусу голосованя.

В угорскім соймі перед приступленем до дневного порядку румуньский посол Стефан Поп відповідав на напасти направлені вчера против Румунів, немов би они хотїли виставляти на глум повагу Угорщини перед заграницею. Прийшло до бурливих сцен між деякими послами румуньскими а угорскими. Відтак палата полагодила в третім читаню предложенє о обезпеченю робітників на случай недуги і від нещастних пригод, а відтак радила над законом о поліпшеню положеня вдів і сиріт по войскових. По замітках справоздавця і кількох бесїдників принято предложенє в загальній дискусиї. Слїдуюче засїданє в понедїлок.

З Петербурга доносять, що доси вибрано до думи 406 послів, з чого 73 належить до сторонництва монархістів, 41 умірених, 247 з лївиці, між ними 66 кадетів, 44 послів національних і 1 посла незвістного становища.

Борба француского правительства з католицкою церквою наближає ся до кінця. Як звістно, кабінет Клємансо мусїв з дня на день робити уступки церкві від засад, проклямованих Комбом. І так найперше відступив від постанови, що мусять утворити ся „стоваришеня культу", яким правительство буде випускати в наєм сконфісковані церкви. Відтак, щоби не треба зголошувати кождого богослуженя до поліциї, як католицких „зборів", зроблено уступку, що вистарчить раз на рік подати таке зголошенє. Колиж католицкий клир і на те не пристав, переведено в парляменті ухвалу, що взагалі ніяких зборів у Франциї вже від тепер не треба зголошувати до поліциї. В дальшім ходї, щоби не вязати ся сепарацийним законом, даровало правительство сконфісковані сьвятинї як і парохіяльні будинки громадам, щоби они віднаймали їх після своєї волї, з тим застереженем, що контракт не сьміє бути заключений на довше, як на 18 лїт. При тій послїдній уступцї розходило ся о те, що сепарацийний закон не признає духовного стану, отже правительство не могло входити в контракти з сьвящениками яко такими, а громади можуть довільно наймати сьвящеників. Але невдовзї правительство бачило ся спонуканим відступити від засади нехтованя духовного стану. Само правительство постановило для уникненя релїгійних спорів, що даровані громадам церкви не можуть уживати ся на нїяку иншу цїль, як лише на релїгійну і то для того віроісповіданя, до якого церков належала доси, а парлямент ухвалив дальше, що громада може винаймити церков тілько сьвященикови, який викаже ся сьвідоцтвом від епископа і що тілько той сьвященик може бути парохом тої місцевости. Та ухвала була остаточним переломанєм засади первістного сепарацийного закона в редакциї Комба, яка знала тілько сьвітских горожан, занимаючих ся „релїгійним культом", а не признавала зовсім духовної єрархії. Признаючи стан сьвящеників

---

20)

Пан Лєкок.

З француского — Еміля Ґаборіо.

(Дальше).

— Грім же би тебе тріс! — крикнув Жевроль і вдарив склянкою по столї. — Надоїв ти вже менї! Ледви що то сьміте тут влїзло, а вже зачинає дути ся! Чого дурний не знає, то видумає; завертає судиї слїдчому голову пустими словами, лиш щоби авансував. Чекай, зроблю я тобі аванс — але з заду! Я тебе навчу, як кпити собі з мене!

Але Лєкок зовсім собі не кпив з него. Він був дїйстно вечером перед тим на поліцийній стациї і оглядав поміст в казні; єму здавало ся при тім, що знайшов один з тих доказів, котрого досить для судиї слїдчого, щоби змусити злочинця признати ся до вчинку.

Він лиш длятого вийшов так борзо, бо розходило ся єму о то, щоби відшукати того візника, котрого обі женщини закликали на улицю Швалєре. В тій цїли вистарав ся він на префектурі імена і адреси всїх властителїв фіякрів в тій сторонї, де ул. Швалєре.

Зразу єму нещастило ся. У першого властителя слуга відконий ще спав і замість щось відповісти зачав кляcти. У другого вже всї були повставали, але візників ще не було. Крім того властитель возів не хотїв єму показати ті картки, на котрих візник записує що дня свою їзду — або бодай повинен записувати.

Вже зачав був тратити надію, коли наконець около пів до осьмої далеко поза містом перед укріпленями довідав ся від якогось Тріґольта, що в ночи з недїлї на понедїлок якийсь візник, котрий вертав вже до дому, мусїв ще вернути ся. Єму навіть показали того візника на подвірю, де він запрягав свого коня. Був то якийсь малий грубий старик з червоним лицем і хитро сьвітячими очима, котрий очевидно знищив на своїм кізлї вже неодин батіг. Лєкок приступив до него і сказав:

— Чи то ви той, що в ночи з недїлї на понедїлок межи першою а другою годиною рано забрали до свого воза на ул. Швалєре дві якісь женщини?

Візник обернув ся, змірив Лєкока хитрим оком від голови до ніг і відповів обачно:

— Може й я.

— Менї потреба рішучої відповіди.

— Ах так! — сказав на то старий глумливим тоном.—Пан певно знають тоті обі дами, що лишили щось у возї, а що...

Молодий поліцист аж задрожив з радости. Видко, що се той візник, котрого він шукав. Длятого спитав єго борзо:

— Чи ви чули о тім злочинї, який став ся недалеко звідси?

— Чув, убийство в якімсь підлім шинку...

— Отже видите, а тоті обі женщини були при тім; они тодї втїкали, коли вас стрітили. Я шукаю за ними. Я урядник кримінальний, ось мій орлик; отже будьте ласкаві і розповіжте менї, як то було.

Грубий візник поблїд як стїна.

— Ах тота зволоч! — відозвав ся він. — Тепер вже менї не дивно, що они менї так добре заплатили. Дали цїлого люидора напивного а крім того дві пятифранківки за їзду! Разом трийцять франків. Прокляті гроші... як би я їх не видав був, то викинув би їх...

— А кудиж ви їх завезли?

— На улицю Бурґонь. Під котре число, я вже забув; але дім я пізнаю.

— На жаль, здає ся, що они не висїли коло свого власного помешканя.

— Хто знає? Я видів, як они дзвонили до каменицї і якраз коли я від'їздив, отворилась була брама каменицї. Чи може повезти вас туди?

Замість щось на то відповісти, вскочив Лєкок до дорожки і крикнув: Гони!

Глава чотирнайцята.

За хвильку котив ся віз улицями міста а Лєкок почав знов випитувати візника:

— Слухайте, чоловіче, ви розповіли менї тоту історию лиш от так здебільшого, а менї треба би тепер подрібно знати. Як то було, коли вас тоті обі женщини закликали?

— Зовсім просто. Мясопустна недїля то був проклятий день для мене. Стій шість годин на бульварі та ще й через цїлий час на дощи! Чиста нужда! О півночи мав я всего трийцять су зарібку. А мене так крижі боліли і коникo так вже був змучений, що я постановив вертати домів. Можете собі подумати, який я був лютий! Аж ось на улици Швалєре, якраз на розї ул. Пікар, виджу здалека, що під ґазовою ліхтарнею стоять якісь дві

і жадаючи потверджена епископом, признало правительство тим самим також і власть Апостольскої столиці, яка установила епископів. Однак тут мав стрінути ще один завід уступчивих радикалів на мініґстерских фотелях. Папа римский не позволив заключати з громадами контрактів о безплатний наем цеков. Правительство таки добре налякало ся тої аґресивности католицкої церкви і спитало, чого ще треба доконати, щоби оминути релиґійну війну і вдоволити Рим. Париский кардинал-архиепископ Рішард дав у відповідь, що розходить ся о те, щоби формуляр контракту громад з парохами був один і той самий для цілої Франциї, щоби через ріжні кляввулі і відміни не вводжено чим раз більших невластивостий у відношеня сьвященика до парохіян і до его духовної власти. Мініґстер Бріянд пристав і на те, але виринула ще одна квестия, чи іменно по смерти пароха має заключати ся новий контракт з его наслідником. Отже француский епископат супротивив ся тому рішучо, жадаючи, щоби без огляду на зміну парохів контракт тревав цілих 18 літ. Тут вже явно треба було признати церковну єрархію, бо коли контракт о церков має тревати і по смерти пароха для его наслідників в уряді, то видко з того, що не він був підметом контракту, хотяй его формально заключив з громадою на свою особу, але хтось поза і понад ним стоячий, т. є. духовна власть епископату. Мініґстер просьвіти і віроісповідань Бріянд не завагав ся і тут в своїй уступчивости, але попав в спір з президентом мініґстрів Клемансо, який уважав то прямим запереченем основ сепарацийного закона. До того прилучив ся і сей факт, що париский кабінет згодив ся своєю більшостию віддати австрийскій амбасаді задля звороту Ватиканови акти, сконфісковані представителеви апостольскої столиці о. Монтаніні. То все так розлютило радикалів, що вивели ще раз церковну справу перед парлямент. Однако палата навіть не хотіла взяти на дневний порядок тої справи, а Бріяндови ухвалила подавляючою більшостию вотум довіря; Клемансо погодив ся вже перед тим з уступчивим мініґстром віроісповідань і на тім борба покінчила ся.

Новинки.

Львів, дня 23-го лютого 1907.

— Відзначеня. Є. Вел. Цїсар надав краєв. інспекторови санітарному при львівскім ц. к. Намістництві д-рови Йос. Баржицкому, при нагоді перенесеня его на власну просьбу в стан спочинку титул радника Двору. — Титулярному командантови жандармскої стациї, Максимілїанови Гупаловскому з краєвої команди жандармериї ч. 5 у Львові, надав Є. Вел. Цїсар срібний хрест заслуги з короною.

— Іменованя. Виділ краєвий іменував у виділі технїчно-дороговім: старшим інжинїром в VII. кл. ранґи Казимира Енґля на місце п. Володислава Турского, котрий перейшов на емеритуру; інжинїром I. кл. (VIII. ранґа) Тадея Жебровского; інжинїрами II. кляси (IX. ранґа) Віктора Толлочка і Адольфа Ґавалевича, а інжинїрами-ад'юнктами (X. ранґа) Александра Кінцлера і Івана Лїнка.

— Руский церковний музей у Львові. Є. Е. Впреосьв. Митрополит Шептицкий закупив дім з малярским ателїє Яна Стики при площи сьв. Юра за 120.000 корон. Сей дім буде перетворений на церковний музей, заложений недавно митрополитом.

— Конкурс. В інститутї руского товариства педаґоґічного у Львові (ул. Театиньска 19) може знайти поміщене 7—8 учеників середних шкіл за оплатою 45 К місячно. В случаях, заслугуючих на увзгляднене, оплата може бути знижена. Теперішна управа інституту може дати повну поруку за відповідне ведене і успіхи в науках молодежи там поміщеної. Зголошеня вносити на адрес: Комітет Інституту руского тов. педаґоґічного, Львів, ул. Театиньска 19. Др. *О. Макарушка*, голова комітету; *Петро Гриньовский*, настоятель Інституту.

— Вовки під Львовом. Оногди вечером люди з Кривчич дали знати жителям за личаківскою рогачкою „на Ялївци“, що стадо вовків перед хвилею напало під лїсом на обійсте господаря Півка і хотїли добути ся до перегороди в стайни, де було двоє телят. Півко замкнув двері стайнї і скликав сусїдів, а при їх помочи убив три вовки а три инші втекли. За ними то люди з Кривчич узброєні в дручки і т. п. зброю пустились в погоню і зайшли аж до Ялївця. На вість о тім зібрала ся й на Ялївци спора громадка відважних і мимо великого снїгу здогонили вовків. Дальшій погони однак станув на перешкодї великий сніг. Один з принагідних мисливих, що біг попереду, запав з нараз в снїгу, а другі впали по нім майже по шию. Заким змогли видобути ся із снїгового надуву, вовки щезли вже в недалекім лїсї.

— Про катастрофу на мори коло Гук ван Голлянд (Hoek van Holland) наспіли ще слїдуючі вісти: Гук ван Голлянд єсть то ріг на голяндскім побережу, на котрім стоїть морска лїхтарня, а недалеко звідтам єсть і мала місцевість того-ж імени. Лїхтарник отже був сьвідком катастрофи і так розповідає: Серед шаленої бурі підпливав корабель до берега. Величезна филя вхопила его з собою і вдарила ним з такою силою об портовий мольо (ґаьт, що спиняє филї), що корабель в одній хвили розлетїв ся, почав потапати і то насамперед серединою, підчас коли зад і перед корабля виставали ще з води. На них зібрали ся люди, котрих в виду грозячої смерти взяла ся була страшна розпука. Щоби ратувати ся, обняли ся були всї руками і держали ся так кріпко, що коли падали у воду, то по кількоро разом, а рівночасно роздавав ся страшенний крик і плач тих, що ще остали ся, а котрих ждала така сама судьба. Всяка поміч була неможлива, бо розбурхані филї ішли на 10 до 12 метрів високо і не давали підплисти під розбитий корабель нїяким суднам.

Нинїшні телеґрами з Гук ван Голлянд доносять: Коли всякі змаганя подати розбиткам поміч, не удали ся, пробовано вчера ще три рази на лоди ратунковій підплисти до „Берлина“. Дві проби не удали ся; при трегій о год. пів до 2 по полудни удало ся за помочию линви, утворити комунїкацию межи розбитим кораблем а морскою лїхтарнею. В той спосіб уратовано 11 людий. На останках розбитого судна позістали ще три женщини так ослаблені, що не були в силї зійти з судна. Єсть надія, що і їх буде можна виратувати. З виратованих 11 осіб належала більшість до залоги; крім тих були ще дві панї з Німеччини.

† Померли: О. Александер Темницкий, парох при мужескім карнім заведеню у Львові і директор „Краєвого союза кредитового“, упокоїв ся дня 20-го с. м. в клїматичній місцевости Алянд в Долїшній Австриї по довгій а тяжкій недузї. Покійник родив ся в 1849 р. в Дарахові і був спершу парохом на селї, а перед двайцати роками, іменований парохом при карнім заведеню, перенїс ся до Львова. Тут належав покійник до тих не многих у нас людий, котрі більшу кладуть вагу на дїла як слова і длятого трудив ся тихо але невтомимо для загального добра майже у всїх наших інституциях народних. Між иншим був довголїтним членом виділу і господарем „Руской Бесїди“, та касиєром „Просьвіти“. Задля красних прикмет свого характеру і свого темпераменту в молодших лїтах був покійник загально люблений і поважаний. Честь его памяти!

О. Антін Волос, парох в Прилбичах, яворівского деканата, упокоїв ся дня 8-го с. м. в 84-ім роцї житя, а в 55-ім роцї сьвященьства; Мария Волос, жінка бл. п. о. Антона, упокоїла ся в Прилбичах дня 4 с. м.

жінки. Розуміє ся, менї то байдуже, бо жінки... а мій вік...

— Отже я їх минаю а они кличуть за мною. Я удаю, що не чую. Але одна з них біжить за мною і кличе: Дістанете одного люйдора на пиво! — Я вже зачав надумувати ся а она ще додала: І десять франків за їзду! — Я й зараз станув.

— То зрозумієте — говорив візник дальше, — що в так пізній порі в сій сторонї міста чоловік не може спустити ся на такі женщини. Отже кажу до них, коли прийшли і хотять сїдати: Заждіть, малі панночки, хтось обіцяв татови грошики! А де они? Одна з них дала менї зараз чистих трийцять франків та каже при тім: Але передовсїм добре поганяти!

— Скажіть же менї тепер, як виглядали тоті обі женщини?

— Як кажете?

— Питаю ся, на кого они подобали, за кого ви їх мали?

Червоне лице візника усьміхнуло ся, коли він відповів:

— Ну, виглядали як дві, ну — як дві, на котрих не богато доброго!

— Ага! Як же були убрані?

— Як тоті панни, що ходять на танець під „Дугу“, знаєте? Значить ся, одна була порядно убрана, але друга — ой, ой якаж з неї шлямпа!

— Котраж бігла за вами?

— Тота шлямповата, тота...

Він тут урвав, бо нараз прийшло єму щось так живо на гадку, що він аж мусів замовкнути.

— От видите! Аж тепер я собі нагадав, що замітив щось при тім. Одна з тих обох покійниць говорила до другої заєдно „панї“ а тамта друга все їй лиш тикала та ще й кидала ся.

— О! го! го! — крикнув молодий полїцист тричи ріжним голосом. — А котраж то, як кажете, тикала?

— Тота дрантиво одягнена. З нею не було жартів. Она трясла тамту як грушу. — Нещаснице! — говорила она до неї — чи хочеш нас в біду упхати. Можеш млїти, як прийдемо до дому. Ступай! — А тамта друга відповідала з плачем: Вірте, панї, що не можу, таки направду не можу! — А при тім таки так виглядала, як би не могла іти і я собі погадав: Ну, алеж тота добре собі ликнула!

То були важні подробицї для Лекока. Отсе товариске становище обох тих женщин, як він здогадував ся, не було однакове. Лиш в тім помилив ся, що уважав за паню тоту, котра мала черевики з високими обцасами і котрій вже сил не ставало. Тимчасом панею була тота в широких, розходжених черевиках. Лекок був тепер кріпко переконаний, що то одна була служниця а друга панї.

— Тілько й всего? — спитав він лепського візника.

— Тілько! — відповів той. — Ще лиш то я добачив, що тота, котра менї давала гроші, тота в дрантивій одежи, мала таку маленьку ручку, як би у дитини та й такий голосочок як би співала, мимо того, що она сердила ся.

— А з лиця ви їй придивили ся?

— Лиш трошки.

— Може можете бодай сказати, чи она хороша, чи чорнява або білява?

Від тілько питань нараз візникови аж в голові покрутило ся і він сказав: Заждіть трошки! Як менї здає ся, то она не красна та й не молода, але зовсїм певно білява з буйним волосем.

— А чи велика, чи мала, груба чи тонка?

— От так, по серединї.

— А тамта друга — питав ся Лекок — тота, що була хорошо убрана?

— Тій я зовсім не придивив ся. Менї здавало ся, що она була мала й більше нічого.

— А чи ви пізнали би тамту другу, тоту, що вам дала гроші, як би вам еї поставити до очий?

— Що то, то нї!

Віз заїхав був в улицю Бурґонь; візник спинив свої конї і сказав:

— Бачність! Отсе той дім, де обі тоті женщини зайшли ...он там, по тамтім боцї.

(Дальше буде).

Господарство, промисл і торговля.

З товариства асекурацийного „Днїстер“.

В товаристві взаїмних обезпечень „Днїстер“ дістануть обезпечені члени 10% звороту з премій оплачених в роцї 1906.

В протягу 1906 року видано 205.486 важних поліс, на обезпечене 204,241.280 К вартости, з премією 2,017.277 К; в порівнаню з роком попередним було більше о 14.854 поліс і 189.279 К премії; в реасекурацию віддано 94,524.545 К обезпеченої вартости за премією 917.058 К (=45 1/2 %).

Шкід було 1883 на суму 1,067.345 К (=53% від суми премій); то єсть менше о 66.891 К від попереднего року; з того на реасекурацию припало 539.585 К. Видатки адмінїстрацийні (разом з провізиєю аґентів, котра виносила 161.766 К і поборами персоналу, котрі з ремунерациями виносили 144.698 К в самім Товаристві обезпечень) коштували квоту 404.870 К инші видатки і амортизациї 48.856 К. Фонд резервовий побільшив ся в протягу року о 105.867 К і виносив 846.189 К. Фонд емеритальний урядників виносить 185.810 К (побільшив ся о 37.327 К); резерву премій побільшено о 134.547 К до суми 550.110 К.

Всї фонди Товариства виносять 1,686.964 К. Уміщено в цїнних паперах 1,035.966 К, — власні реальности і нові доми 715.000 К, — вкладки і готївка 82.936 К. З надвижки і (зиску) по відчисленю приписаної части до фонду резервового і фонду специяльного на звороти, — дістануть члени зворот в висотї 10% (попереднего року діставали тілько 5%).

В Товаристві взаїмного кредиту „Днїстер“ вложила в протягу року 2575 сторін 1,427.083 К, — уділилисьмо 1336 позичок на суму 1,254.210 К; сплачено з позичок 784.197 К. З днем 31 грудня 1906 остало 4.331 членів, котрі декларували уділи в сумі 244.550 К, на то платили своїх уділів 193.659 К. Позички виносять 2,278.993 К, на 3.424 скриптий і 233.541 К, на 317 векслях. Вкладки виносять суму 2,561.541 К, на 2.181 книжочках.

Кошти адмінїстрацийні виносили 42.651 К, в тім 5.145 К на публичні добродійні цїли. Позички сплачувані дуже точно, — залеглости дуже малі. Фонди Товариства побільшили ся. Цїлий капітал обортовий виносить 2,955.139 К. Позички уділяємо на 6%, для союзних товариств задаткових на 5 і 1/2%. Від вкладок платить Товариство 4%. Остала надвижка (зиск) в квотї 18.847 К, — з котрої члени дістають 6% дивіденди від своїх уділів.

З „Краєвого Союза Ревізийного“.

Засїдане Ради Тов-а „Краєвий Союз Ревізийний“ у Львові відбуло ся дня 7 лютого с. р. при участи 8 членів Ради.

По принятю до відомости протоколу з попереднего засїданя принято в члени отсї стоваришеня: 1) „Руский Народний Дім“ в Полкинях, 2) Тов-о кредитове „Надія“ в Нагірянцї, 3) Пов. тов-о ощадности і позичок „Прут“ в Снятинї, 4) „Руский Народний Дім“ в Ніврі 5) „Хлопска Каса в Сюлку коло Божикова, 6) Кредитове стовар. „Руский Народний Дім“ в Золочеві, 7) „Власна Поміч“ в Струсові, 8) „Віра“ в Соколівцї, 9) „Селяньска Торговля“ в Перегіньску, 10) „Власна Поміч“ в Варваринцях, 11) „Власна Поміч“ в Наужу, 12) „Власна Поміч“ в Рiздвянах, 13) Товариство взаїмного кредиту „Добробит“ в Ярославі, 14) „Любов“ в Підгородцях, 15) „Руский Народний Дім“ в Ріпчицях, 16) „Руский Народний Дім“ в Тисьменици, 17) Господарска Спілка в Серврах, 18) „Зоря“ в Марківцях, 19) „Буг“ в Милятинї старім, 20) „Міщаньско-ремісничо-промисловий Союз кредитовий“ у Львові, 21) „Руский Народний Дім“ в Вишатичах і 22) „Руский Народний Дім“ в Шульганівці.

Всї висше подані стоваришеня з виїмком двох суть основані на статутї „Руского Народного Дому“, виданім Краєвим Союзом Кредитовим у Львові. Часть стоваришень змінила лише фірму, примінюючи єї до місцевих обставин.

При другій точцї порядку дневного увільнила рада девять новооснованих стоваришень від вкладки за рік 1906 в цїлости або до половини.

Загальний звіт з 80 ревізий переведених в 1906 роцї, предложений ревізором товариства, приділила рада до реферату Вп. директорови Сероїчковскому, з тим, що звіт сей має бути обговорений на найблизшім засїданю ради.

Звіт з дїяльности товариства за рік 1906 і звіт касовий предложив голова ради др. Кость Левицкий.

Рада звіт сей приняла до відомости та згідно з внесенєм президиї порішила утворити в товаристві одну посаду стабілїзованого ревізора і другу посаду провізоричного ревізора.

Посаду стабілїзованого ревізора надала рада дотеперішному ревізорови п. Омелянови Савичеви.

Обсаду провізоричного ревізора відложено до найблизшого засїданя.

Відтак приняла рада до відомости прелїмінар буджету на рік 1907 з квотою 11.371·24 К в приходах і 9 800 К в розходах, порішила предложити загальним зборам до потвердженя внесенє на ухвалене вкладки на 1907 рік в дотеперішній висотї та як упрошених ревізорів заіменувала 1) Вп. Івана Петрушевича, урядника Народної Торговлї для спілок торговельних, 2) Вп. Олександра Гарасевича, учителя господарства при товаристві „Просьвіта“ для спілок молочарских.

Вкінцї по розділеню поодиноких рефератів ревізийних поміж членів, ухвалила рада, — з огляду на важність справ обговорюваних на засїданях ради товариства, яке єсть начальною і середоточною інституциєю в справах нашої економічної орґанїзациї — скликати друге засїдане ради в цїли обговореня: 1) загального звіту ревізора з ревізий переведених в 1906 роцї і 2) в цїли обговореня звітів поодиноких стоваришень предложених референтами.

При точцї першій буде передискутована справа обезпеченя биту приватних урядників і справа проектованої Центральної каси для стоваришень заробкових і господарских.

Загальні збори порішено скликати на 25. марта 1907 о год. 5 по полудни.

— **Цїна збіжа у Львові дня 22 лютого:** Цїна в коронах за 50 кільо у Львові — Пшениця 8·— до 8·30; жито 5·90 до 6·10; овес 7·20 до 7·60; ячмінь пашний 6·60 до 7·— ячмінь броварний 7·20 до 7·60; ріпак —·— до —·—; льнянка —·— до —·—; горох до варення 8·75 до 9·50; вика 6·40 до 6·60; бобик 6·30 до 6·50; гречка —·— до —·—; кукурудза стара —·— до —·—; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 60·— до 70·—; конюшина біла 25·— до 40·—; конюшина шведека 60·— до 75·—; тимотка 28·— до 34·—.

Телеґрами.

Відень 23 лютого. В цїли улекшеня скорого переїзду з Росиї, знесено візу паспортів австрийских в Новоселици.

Будапешт 23 лютого. Вчера згоріла прядільня в Новім Пештї. Шкода виносить 400.000 К.

Варшава 23 лютого. Ватага зложена з 15 осіб ограбила почтову філїю при ул. Кручій. Один урядник убитий, 3 вояки і 3 урядники тяжко зранені. Виновники втекли. Яку готівку з каси забрано, незвістно.

Варшава 23 лютого. Як доносять дальше о нападі на почту при ул. Кручій, убито також з поміж публики 1 особу, а 4 ранено. З каси забрано цїлу готївку.

Варшава 23 лютого. Підчас нападу на почту зрабовано 11.000 рублів. Число убитих і ранених підчас нападу виносить 11.

Варшава 23 лютого. З осіб зранених підчас нападу на філїю почтову згинуло 5.

Варшава 23 лютого. Про напад на уряд почтовий подають часописи слїдуючі подробицї: Около пів до 1 год. в полудне, коли начальник філїї був занятий виплатою грошевих переказів, хтось з присутних крикнув: „Зачинаймо!“ а на той клич роздало ся кільканайцять вистрілів вимірених до вояків охорони і урядників почтових. Трох вояків згинуло на місци, а один впав тяжко ранений. Начальник філїї Олешкевич і один з листоносів згинули так само на місци а три инші листоноси і урядничка бюра зранені більше або менше тяжко. Серед публики настав переполох і люди кинулись до дверий, але там стояло кількох молодих людий на сторожи і не пускали нїкого. Один з них держав червону хоругов. Публика тодї почала вибивати вікна і вискакувала на двір. Напастники забрали відтак гроші і вийшли спокійно а відтак розбіглись ся на всї сторони. Цїла подія тревала не довше як дві або три мінути. Напастників було около 20, самих молодих людий.

Одеса 23 лютого. Вчера і передвчера наслїдок виданих ґубернатором заряджень настав в Одесї спокій.

Копенгаґа 23 лютого. Вчера передполуднем застряг коло побережа Ютляндиї на полудне від Боберґ в мілкім місци норвеский корабель, що плив з Норвеґії до Бреми. Корабель знищений, 18 людий залоги утопило ся. З причини бурі лодки ратункові не могли поспішити на поміч.

Амстердам 23 лютого. Telegraph доносить, що 3 женщини які ще остали ся були на „Берлинї“, виратовано нинї о 3 год. рано. Число виратованих виносить загалом 15, в тім 6 женщин.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Ловиньского, під зарядом І. Недоваля. (Телефона ч. 527).